

PREISPITIVANJE UČINKA HAŠKOG SUDA

Author: [Helen](#)
[Warrell](#)

Okončanjem suđenja Miloševiću dovedeno je u pitanje nasljeđe Tribunala. Suđenje bivšem jugoslavenskom predsjedniku, Slobodanu Miloševiću, formalno je okončano 14. ožujka/marta ujutro, saslušanjem koje je trajalo samo dvije minute.

U kratkoj i jasnoj izjavi, predsjedavajući sudac Patrik Robinson (Patrick Robinson) izrazio je žaljenje zbog toga što je Miloševićeva „prerana smrt“ dovela do toga da je „svim zainteresiranim stranama“ uskraćena presuda za optužbe sadržane u optužnici.

I dok je Tribunal odavao utisak kako želi što prije okončati ovu priču, kritičari su smrt bivšeg srpskog vođe iskoristili za ponovne tirade uperene protiv organa Ujedinjenih naroda, koji navodno troši previše vremena i novca.

Međutim, čak i kada Milošević napokon bude počivao u miru, i kada se nedoumice u vezi s okolnostima njegove smrti budu stišale, neka od velikih pitanja svakako će ostati otvorena.

Znači li činjenica da najvažnije suđenje pred Tribunalom – kojim je bilo obuhvaćeno 66 točaka optužbi za genocid, zločine protiv čovječnosti i ratne zločine – nije privedeno kraju već sama po sebi da je postojanje te institucije uzaludno?

Tokom proteklog tjedna, stručnjaci i komentatori iznijeli su čitav niz poraznih analiza koje su se ticale neuspješnog okončanja procesa Miloševiću.

Mnogi su se ustremili na tužilaštvo, i to zbog očiglednog nastojanja da napiše povijest posljednjih ratova na Balkanu. Prema njihovim tvrdnjama, ideja o postizanju pravde za žrtve trebalo je da bude prožeta praktičnim nastojanjem da se osigura i osuda.

Međutim, u samom sudu se praktična pitanja sa kojima se suočavaju optužba i obrana tiču toga kako ogromnu masu dokaza prikupljenih tokom suđenja Miloševiću iskoristiti u budućim sudskim procesima.

Izvan Tribunala, mnogi se pak pitaju koje su pouke ovog slučaja za budućnost međunarodne pravde.

Nije sporno da se Hag sada nalazi pod velikim pritiskom, nakon što je Miloševićeva smrt iskorištena kao povod za ujedinjenje svih onih koji se protive metodama Tribunala ili sumnjaju u njegovu zakonitost.

No, usprkos kritikama zbog načina na koji je postupak vođen, pravni promatrači suglasni su oko toga da već i samo održavanje suđenja – makar i nedovršenog – predstavlja značajan doprinos razvoju međunarodne pravde.

Žestoki napadi na Tribunal i njegov rad stižu iz različitih pravaca.

U jednom od komentara moskovske državne novinske agencije RIA Novosti, Tribunal se proziva uz konstataciju da je pretrpio „moralni poraz“.

„Njegov ugled narušen je zbog nekoliko navodnih samoubojstava, kao i zbog smrti glavnog optuženika“, stoji u spomenutom komentaru.

Donji dom ruskog parlamenta jednoglasno je usvojio rezoluciju kojom se zahtjeva ukidanje Haškog tribunala.

U rezoluciji se navodi kako sve odluke koje su pred tim međunarodnim sudom donesene svjedoče da je sud od svog osnivanja bio „izložen visokom stupnju politizacije i pristranosti“. Dodaje se i da su u Tribunalu „dvostruki standardi postali norma“, uslijed čega se taj sud pokazao „beskorisnim“.

Podjednako strogi u svojim ocjenama bili su i nezavisni komentatori. Kao bivši pravni zastupnik Stejt dipartmenta i stručnjak za međunarodno pravo, Majkl Šarf (Michael Scharf) je za novinsku agenciju Asošijeted Pres (Associated Press) izjavio kako je novac koji je utrošen za suđenje Miloševiću praktično bačen „u slivnik“.

Predmet kritike su i dužina i širina optužnice – koja se zapravo sastoji od tri odvojena niza optužbi za zločine počinjene na Kosovu, u Bosni i Hrvatskoj.

Profesor Vilijem Šabas (William Schabas) – stručnjak za genocid i direktor irskog Centra za ljudska prava u Galveju – izjavio je za IWPR: „Tribunal bi trebalo da shvati kako je [Miloševićeva smrt] posljedica prakse predugih suđenja. Trebalo bi da ubrzaju proceduru i budu umjereniji kada je riječ o optužnicama.“

Sa ovakvim su ocjenama suglasni i ostali pravni stručnjaci. Tako je predavač prava na Kembridžu, dr. Rodžer O'Kif (Roger O'Keefe), za IWPR rekao: „Tužilaštvo je trebalo da se usredotoči na manji broj težih optužbi protiv Miloševića. Optužiti ga po 66 točaka umjesto po nekoliko najtežih nije bilo pretjerano mudro.“

Šabas pak ističe kako je – umjesto što je četiri godine provelo optužujući Miloševića za zločine počinjene širom Balkana – tužilaštvo Tribunala prvo trebalo okončati postupak za Kosovo, pa se tek potom – zavisno od ishoda tog procesa – sudu obratiti i u vezi s optužbama za Bosnu i Hrvatsku.

To je trebala biti i strategija sudskog vijeća, koje je u prosincu/decembru 2001. odlučilo da se optužbe za Bosnu i Hrvatsku nađu u jednoj optužnici, a da kosovski slučaj treba procesuirati odvojeno. No, spomenuta odluka je – nakon što se tužilaštvo žalilo na nju – dva mjeseca kasnije poništena.

A u prosincu/decembru prošle godine, sudsko vijeće je još jednom – u nastojanju da skрати postupak – razmatralo mogućnost odvajanja kosovske optužnice. Ali je taj prijedlog još jednom odbačen.

Neki komentatori su novonastale okolnosti iskoristili za ponavljanje stare teze o „političkoj prirodi“

Tribunala.

Prema riječima Džona Laflanda (John Laughland) – potencijalnog Miloševićevog svjedoka obrane i autora knjige „Međunarodni kazneni Tribunal: čuvar Novog svjetskog poretka“ (Le Tribunal Pénal International: Gardien du Nouvel Ordre Mondial) – haške su optužnice ostale objedinjene iz specifičnih razloga.

„U političkom je smislu bilo teško isključiti Bosnu i Hrvatsku iz optužnice, jer je [Tribunal] želio od Miloševića načiniti središnju ličnost balkanskih ratova“, izjavio je on za IWPR.

Ostali promatrači tvrde da su suci svakako morali biti stroži prema Miloševiću – koji je insistirao na tome da se brani samostalno – i potruditi se da održe red u sudnici.

Međunarodni advokat i dugogodišnji promatrač ovog suđenja, Hakelina Verijn Stjuart (Heikelina Verrijn Stuart), smatra da je sudsko vijeće bilo „suviše blagonaklono“ prema bivšem predsjedniku, ostavljajući mu „previše prostora za manipulaciju“ i nastupajući „pomalo amaterski“.

Stvari su se i dodatno pogoršale zbog činjenice da je okrivljeni često odugovlačio postupak beskonačnim saslušanjima svjedoka i politički bombastičnim izjavama.

A pogoršanje optuženikovog zdravlja dovest će – rujna/septembra 2004., a u skladu s preporukom nizozemskih liječnika – i do ograničavanja radnog tjedna na samo tri dana, umjesto uobičajenih pet.

„Da je Milošević mogao raditi puno radno vrijeme, suđenje bi izgledalo sasvim drugačije“, izjavila je Verijn Stjuart.

Održavanje ravnoteže između tako neposlušnog optuženika s jedne, i istrajavanja na pravednom postupku s druge strane, bilo je nešto za što se sudsko vijeće neprestano borilo.

A kada su suci pokušali ublažiti taj pritisak tako što bi se bivšem predsjedniku dodijelili pravni zastupnici, u rujnu/septembru 2004. uslijedili su i napadi iz međunarodne zajednice, čiji su predstavnici tvrdili da Tribunal krši pravo optuženog da se brani samostalno.

Prema izjavi koju je Šarf dao za Asošijeted Pres, Milošević je naposljetku sudskim postupkom manipulirao u mjeri da je praktično „krivotvorio povijest“.

I ne samo da je bivši predsjednik uspio umaći kazni; zahvaljujući njemu Tribunal će znatno teže osigurati i buduće osude.

„Da je Milošević bio proglašen krivim za genocid u Bosni, bilo bi znatno olakšano i procesuiranje svih drugih vođa bosanskih Srba odgovornih za ratne zločine“, izjavio je za IWPR Amir Ahmić, bosanski predstavnik pred Tribunalom.

Presuda protiv Miloševića sadržavala bi precizne podatke o tome koji su se ratni zločini zaista dogodili, a bio bi ustanovljen i lanac zapovijedanja koji je doveo do nezakonitog postupanja.

Predstavnik Koalicije za međunarodnu pravdu, Edgar Čen (Edgar Chen), izjavio je za IWPR kako se strategija Tribunala – da se usredotoči na optužbe za genocid protiv bivšeg predsjednika, umjesto protiv bivših vladinih i vojnih dužnosnika – naposljetku pokazala kao pogrešna.

Milošević je bio jedini Srbin iz Beograda kome se [pred Tribunalom] sudilo za genocid, pa Bosna više nema na što – ili na koga – ukazati [sudu] kao na dokaz o kaznenoj odgovornosti za taj zločin“, rekao je on.

I Ahmić je očito zbog toga zabrinut, pošto ističe kako je – budući da je Milošević bio jedina osoba iz Srbije kojoj se sudilo za genocid u Bosni – njegova smrt dovela do toga da „ta karika sada nedostaje“.

Usprkos tome, oni koji su detaljnije pratili suđenje suglasni su oko toga da će izneseni dokazi ipak biti korišteni i u buduću. Značaj svjedočenja i dokumenata istaknut je i u sudačkoj odluci iz lipnja/juna 2004., kada je – po okončanju dokaznog postupka optužbe – potvrđeno da će Milošević morati odgovoriti na optužbe.

Sudsko vijeće je tada ocijenilo da postoje dokazi koji ukazuju na „genocidnu namjeru rukovodstva bosanskih Srba“, te da su „razmjeri i priroda napada, njihov intenzitet, stvarni broj poginulih Muslimana i činjenica da su se na udaru našle prvenstveno osobe koje su ključne za opstanak Muslimana kao zajednice – faktori koji ukazuju na genocid“.

S postupkom protiv Miloševića se na ovaj ili onaj način preklapaju i procesi protiv više od 30 drugih optuženika – izjavila je Florans Artman (Florence Hartmann), predstavnik za štampu Ureda tužilaštva. „Dokazi koji su prikupljeni protiv Miloševića koncipirani su tako da mogu biti upotrijebljeni i u ostalim slučajevima“, rekla je ona.

Beogradski predstavnik međunarodne Organizacije za zaštitu ljudskih prava (Human Rights Watch), Bogdan Ivanišević, ukazuje na to da je „kompleksnost Miloševićevog slučaja bila jedinstvena“.

On ističe da će budući sudski postupci uglavnom „sadržavati manji broj optužbi i biti lakši za vođenje“.

A to će gotovo neizbježno dovesti i do parcijalizacije uvida u ono što se tokom devedesetih zaista dogodilo na Balkanu. Malo je vjerojatno da će se ikada ponoviti tako dug proces kakav je bio onaj vođen protiv Miloševića.

Odlučan u namjeri da pokaže kako smrt bivšeg predsjednika ne utječe na smisao njegovog postojanja, Tribunal se već poslije dva dana vratio uobičajenim radnim aktivnostima.

Tako je proteklog tjedna izrečena presuda dvojici nekadašnjih zapovjednika bosanske vojske – Enveru Hadžihasanoviću i Amiru Kuburi. Sudilo im se za zločine koji su u ratu protiv Hrvata i Srba tokom 1993. počinjeni u srednjoj Bosni.

Bolji poznavaooci zbivanja u Tribunalu naglašavaju kako Miloševićev slučaj ipak nije jedini. „Uspjeh ili neuspjeh Tribunala ne zavisi od jednog jedinog slučaja“, tvrdi Džudit Armata (Judith Armatta), koja je suđenje pratila u ime Koalicije za međunarodnu pravdu.

„Nezavisno od toga koliko je odgovoran za masovne zločine koji su tokom proteklog desetljeća počinjeni širom Jugoslavije, jedan čovjek nipošto nije mogao načiniti toliku štetu“, tvrdi ona.

Tribunal je do sada podigao optužnice protiv 161 osobe, pri čemu je 43 već proglašeno krivima, dok ih još 14 očekuje presude po žalbama. Kada je riječ o ostalima, 44 osobe tek očekuje početak suđenja; trenutno je u toku šest sudskih procesa; osam optuženika je oslobođeno; deseterica čekaju da njihovi slučajevi budu prepušteni lokalnim sudovima; a preostali su ili umrli, ili su optužnice protiv njih povučene.

Od svih presuda koje su do sada izrečene, vjerovatno su najznačajnije one kojima su dvojica zapovjednika Vojske Republike Srpske (VRS) – Radislav Krstić i Vidoje Blagojević – osuđeni na zatvorske kazne zbog sudjelovanja u zločinu genocida počinjenom u Srebrenici. Jedinice VRS-a ubile su više tisuća muslimanskih muškaraca i dječaka, zarobljenih srpnja/jula 1995., nakon zauzeća spomenutog grada.

Pred Tribunalom bi ove godine trebalo početi i najveće zajedničko suđenje, na kojem će se barem osmorica vojnih i policijskih zapovjednika – upravo povodom zločina u Srebrenici – suočiti s optužbama za genocid ili suučesništvo u genocidu.

Optužnica protiv Miloševića ne samo da se odnosi na tri geografska područja – Bosnu, Hrvatsku i Kosovo – nego su njome obuhvaćene i tri osnovne linije zapovjedanja: politička, vojna i državno-sigurnosna.

Jedan od primjera koji potvrđuje da pojedini svjedoci ipak mogu iznositi dokaze i na drugim suđenjima jeste i general Aleksandar Vasiljević, bivši načelnik jugoslavenske vojne službe sigurnosti, koji je opisao mrežu u čijem se središtu nalazio Milošević i koja je upravljala vojskom, jedinicama Ministarstva unutrašnjih poslova (MUP) Srbije, kao i Teritorijalnom obranom (TO).

Sudeći po Vasiljevićevom svjedočenju, Milošević je na Kosovu djelovao posredstvom takozvane Zajedničke komande, na čijem se čelu nalazio njegov glavni koordinator za Kosovo – tadašnji potpredsjednik federalne vlade, Nikola Šainović.

Šainoviću se pred Tribunalom sudi zajedno s ostalim političkim suradnicima Miloševićevog režima, kakav je recimo Milan Milutinović, bivši predsjednik Srbije. Četvoricu srpskih generala također se tereti za učešće u brutalnoj kampanji protjerivanja više stotina tisuća kosovskih Albanaca tokom 1999.

Čak će i dokazi koje je pred sudom iznio jedan od Miloševićevih svjedoka obrane, jugoslavenski general Božidar Delić – budući da je i on, očito nehotice, potvrdio postojanje i ustrojstvo Zajedničke komande za Kosovo – biti korišteni na budućim suđenjima.

Sljedeće suđenje na kojem će se koristiti materijal koji je već predočen kako bi se dokazala finansijska i ostala pomoć koju je Milošević pružao srpskim vojskama u Bosni i Hrvatskoj, jest proces koji se vodi protiv bivšeg načelnika generalštaba jugoslavenske vojske, Momčila Perišića, koji je optužen kao glavni posrednik te pomoći.

Upućeniji tvrde da bi to mogao biti i „najznačajniji“ slučaj kada je riječ o utvrđivanju stupnja sudjelovanja Beograda u ratovima u Bosni i Hrvatskoj.

Među srpskim političarima iz Hrvatske čija je povezanost s Miloševićem bila snažna nalazi se i Milan Martić, kome se trenutno sudi, dok se drugi bivši predsjednik takozvane Republike Srpske Krajine (RSK), Goran Hadžić, još uvijek nalazi u bijegu. Hadžića se tereti za sudjelovanje u masovnim deportacijama i brojnim ubojstvima, od kojih je najzloglasniji masakr počinjen nad 260 ljudi koji su u hrvatskom gradu Vukovaru 1991. bili izvedeni iz bolnice.

Kada je pak riječ o najvišim političkim predstavnicima bosanskih Srba, bivša predsjednica Republike Srpske priznala je krivicu za zločine protiv čovječnosti, dok se Momčilo Krajišnik – kao nekadašnji predsjednik parlamenta bosanskih Srba – trenutno još uvijek brani od optužbi za genocid i zločine protiv čovječnosti, počinjene širom Bosne i Hercegovine.

Za bosansku vladu – budući da Miloševića više nema – odluka o tome da li se u okolini Sarajeva zaista desio genocid sada zavisi od suđenja kakvo je Krajišnikovo.

„Mi sve vrijeme pokušavamo dokazati kako se genocid nije dogodio samo u Srebrenici“, objašnjava Ahmić, „nego i u ostalim bosanskim općinama – poput Brčkog, Bijeljine, kao i u pet općina u Bosanskoj Krajini [Republika Srpska]“.

Ostali elementi mreže koju je Milošević uspostavio trebali bi „isplivati“ na suđenjima šefu državne sigurnosti Jovici Stanišiću i Franku Simatoviću – navodnom osnivaču jedinice za specijalne operacije pod nazivom „Crvene beretke“, kojoj se pak pripisuje odgovornost za etnička čišćenja počinjena u Hrvatskoj, Bosni i na Kosovu.

Njih dvojicu se u dopunjenoj optužnici terete i za zločine koje je u srpnju/julu 1995. na području Srebrenice počinila specijalna vojna jedinica „Škorpioni“. Upravo je na suđenju Miloševiću prošle godine bila prikazana video-snimka egzekucije koju je počinila ta formacija, nakon čega je u Beogradu protiv nje pokrenut sudski postupak.

Mnogi od dokaza koji su izneseni na suđenju Miloševiću nemaju javni karakter. To važi za dokumente Vrhovnog savjeta obrane (VSO), koji su još uvijek pod embargom, jer se pri njihovom prosljeđivanju Hagu – kako kaže Florans Artman – Beograd pozvao na načelo „nacionalne sigurnosti“.

Ipak, protiv te odluke tužilaštvo je pokrenulo žalbeni postupak, koji još uvijek nije okončan.

Ahmić tvrdi da „zapečaćeni dokumenti – koja su za nas potencijalno od izuzetne važnosti – mogu biti korišteni i na ostalim suđenjima pred Tribunalom, ukoliko tužilaštvo ili branioci to budu zahtijevali, a sudsko vijeće bude s tim suglasno“.

Artmanova odbacuje procjene po kojima bi takvi dokumenti tužilaštvu mogli poslužiti kao „zadimljeni pištolj“, odnosno dokaz o izravnoj povezanosti Beograda s događajima u Bosni.

Međutim, ona tvrdi da neki dokumenti, poput video-snimke Škorpiona, ipak mogu izazvati „opipljive“ posljedice, jer i samo njihovo objelodanjanje „može utjecati na javnost“.

U Miloševićевой je optužnici čitav niz drugih osoba, koje nisu optužene pred Tribunalom, spomenut u kontekstu učešća u „zajedničkom zločinačkom poduhvatu“. U svojoj odluci iz 2004., sudsko vijeće je ocijenilo kako je, kada je u pitanju Bosna, „moguće izvan svake razumne sumnje dokazati postojanje zajedničkog zločinačkog poduhvata, u kojem su sudjelovali članovi rukovodstva bosanskih Srba“. Slične ocjene su izrečene i povodom hrvatskog i kosovskog dijela optužnice.

Povjesničar i istraživač pri Uredu tužilaštva, Marko Attila Hoare (Marko Attila Hoare), piše kako odluka da se ne sudi svim sudionicima zajedničkog zločinačkog poduhvata nije bila posljedica nikakvog nedostatka dokaza, nego vjerovatno procjene koju je načinila sama Karla del Ponte (Carla del Ponte).

Artmanova podvlači kako tužilaštvo više nema pravo podizati nove optužnice, s obzirom da je istekao rok koji je za to odredilo Vijeće sigurnosti UN-a. Predviđeno je da taj materijal bude prepušten na procesuiranje balkanskim sudovima, pa je tako i učinjeno.

„Neke istrage nismo završili“, kaže Artmanova za IWPR. „One će biti predmet razmjene s tužilaštvima za ratne zločine u Bosni, Hrvatskoj i Srbiji.“

Ključni akteri s vojne i političke scene – bivši zapovjednik vojske bosanskih Srba, general Ratko Mladić, i bivši predsjednik bosanskih Srba, Radovan Karadžić – također su optuženi, ali se još uvijek ne nalaze u pritvorskoj jedinici. Promatrači ocjenjuju da će se upravo ta suđenja – nakon što je Miloševićev slučaj okončan – ubuduće nalaziti u središte pažnje.

Kao predavač prava na haškom Institutu Aser (Asser), Avril Mekdonald (Avril MacDonald) se nada da će, ukoliko do tih suđenja dođe, tužilaštvo pokazati da je izvuklo pouku iz slučaja Milošević, te da će dužnosnici Tribunala, dok se budu pripremali za Karadžića i Mladića, „pokazati malo više kritičnosti prema vlastitoj strategiji“.

Posljednji rok koji je Europska Unija odredila Srbiji za izručenje Mladića ističe 5. aprila. Ukoliko ne ispuni tu obavezu, Beograd će se suočiti s mogućom suspenzijom pregovora o budućem priključivanju EU-u.

Već i zbog izlaganja Miloševićevog tijela u jednom beogradskom muzeju, kao i planova za živopisnu sahranu u njegovom rodnom gradu, srpske su se vlasti našle pod izvjesnim pritiskom. Imajući u vidu zainteresiranost srpskog javnog mnijenja za pitanja koja se tiču Miloševićevog zdravlja, čini se da Mladićevo izručenje neće uslijediti toliko brzo.

Međutim, sudeći po izjavi predstavnika barem jedne države-članice, pristup EU-a se neće mijenjati. Naime, glasnogovornik nizozemskog Ministarstva inzemnih poslova izjavio je za IWPR da nakon Miloševićeve smrti neće biti nikakvih promjena u odnosima s Beogradom. „Sve dok se mi pitamo, s pritiscima na Srbiju će se nastaviti“ rekao je on.

Čak i bez presude, suđenje Miloševiću je – prema mišljenju svih promatrača – samo po sebi imalo ogroman značaj.

Izvršni direktor Međunarodnog udruženja advokata, Mark Elis (Mark Ellis), tvrdi da već i sama činjenica da je Milošević uopće izveden pred sud predstavlja dovoljan razlog za optimizam: „Tribunal je učinio nešto što

nije učinjeno nikada ranije – šefa jedne države izveo je na suđenje za genocid“, rekao je on za IWPR.

„Ova smrt neće obezvrijediti taj početni korak koji je Tribunal načinio“, dodaje on.

Slično misli i Verin Stjuartova. „Tribunal je pokazao da postoji vladavina prava, te da suđenje može biti pravedno čak i kada se radi o najgorim zločincima“, rekla je ona.

Miloševićovo suđenje bilo je izuzetak, prvo te vrste u čitavoj međunarodnoj povijesti prava. Kao netko tko je dugo pratio tok tog procesa, Džudit Armata izjavila je kako rad suda – uključujući i suđenje bivšem srpskom vođi – vidi kao dio „tekućeg povijesnog procesa“ uspostavljanja općeg međunarodnog sistema u kojem se „ljudska prava cijene, a oni koji ih krše izvode pred sud“.

„Tribunal je pravio i praviti će greške“, kaže Armata. „Tako se uče korisne lekcije. Lekcija ne glasi 'ovo ne funkcionira zbog toga što nije apsolutno savršeno', nego 'kako da to popravimo, polazeći od onoga što smo naučili'.“

Mekdonaldova pak ukazuje na to da je Tribunal – kao prvi sud te vrste koji je osnovan pedeset godina nakon Nirnberga – omogućio uvođenje niza novina koje u sferu međunarodnog prava inače ne bi mogle biti uvedene.

„Ne bismo imali Međunarodni kazneni sud (MKS); ne bismo imali nijedan „ad hoc“ Tribunal; ničeg ne bi bilo. I ne bismo imali čitavu jednu jurisprudenciju koja nikada ranije nije postojala“, kaže ona.

Ostali promatrači također ukazuju na to kako su brojni dokazi izneseni na suđenju Miloševiću već iskorišteni i pred drugim sudom u Hagu. U pitanju je Međunarodni sud pravde (MSP), pred kojim je Bosna protiv Srbije pokrenula parnicu po optužbi za genocid.

Kao međunarodni advokat koji se bavi pitanjima tranzicijske pravde, Kristofer Le Mon (Chrisopher Le Mon) tvrdi da je suđenje pred MSP-om svakako „suštinski komplementarno“ radu Tribunala, jer bi moglo „nametnuti moralnu i financijsku odgovornost onima iz Srbije i Crne Gore koji su tolerirali Miloševićevu genocidnu politiku“.

Iako Milošević nikada neće biti osuđen zbog navodne kaznene odgovornosti za politiku etničkog čišćenja koja je vođena tokom devedesetih, Bosna još uvijek može zatražiti pravdu od srpskog režima.

Helen Warrell izvještava za IWPR iz Haga. Janet Anderson je direktorica programa međunarodne pravde IWPR-a.

Location: [Balkans](#)
[Macedonia](#)
[Albania](#)
[Stavropol](#)

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/preispitivanje-u%C4%8Dinka-ha%C5%A1kog-suda>